

opusdei.org

Prelato laiškas (2007-ųjų birželis)

Mons. Javiero Echevarríos laiškas Opus Dei tikintiesiems. Šį mėnesį jis gvildena Švč. Trejybės ir Eucharistijos paslaptis.

2007-06-03

Toliau savaitgaliais leisdamasis į ganytojiškas keliones, pastarosiomis dienomis apsilankiau Stokholme. Opus Dei dvasia skleidžiasi jau ir „tose santūriose Europos šiaurės tautose“ (*Kelias*, nr. 315), kaip prieš daugelį metų sakydavo šv.

Chosemarija. Neabejoju, jog taip kalbėjo todėl, kad į tokius tolius ėjo su *ignem veni mittere in terram* („Aš atėjau užiebt žemėje ugnies“, Lk 12, 49), ko jį išmokė Jėzus Kristus. Karštai dėkojau Dievui, nes Jis suteikė mums progą išvysti, kaip pildosi mūsų Tėvo svajonės ir patiems aktyviai padėti, kad jos pildytųsi toliau: malda, džiugiu ir dosniu aukojimusi ir kiekvieno iš mūsų pareigų vykdymu. Gyvenkim taip ir toliau, susivieniję su visais krikščionimis bei tarp savęs ir visame pasaulyje plėskime Bažnyčią.

Gerai žinome, kad antgamtiško veiksmingumo šaknys slypi tvirtame ir giliame vidiniame gyvenime, kurį sielose brandina Šventoji Dvasia. Todėl labai svarbu, kad kiekvieną dieną kuo artimiau kreiptumės į Trečiąjį Šventosios Trejybės Asmenį!

Prisijaukinkime tradiciją kalbėti Švč. Trejybės pagarbinimo malda

Trisagium Angelicum, trokšdami kartu su visa žmonija garbinti ir dėkoti mūsų Dievui, triskart Šventam, kuris mus sukūrė ir išganė ir kuris pasiryžęs iki galo mus vesti šventumo keliu. Pasistenkime šias dienas išgyventi kuo intensyviau. Iš visų jėgų stenkimės, kad dvidešimt keturios paros valandos virstų giesme, šlovinančia Švenčiausiąją Trejybę. Nuolat balsu ar širdyje kartokime liturgijos žodžius: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth. Pleni sunt caeli et terra gloria tua!* (Romos mišiolas); Šventas, šventas, šventas Viešpats galybių Dievas! Pilnas yra dangus ir žemė Jo garbės!

Švenčiausiosios Trejybės paslapties apmąstymas turėtų būti įprastas krikščioniškų sielų penas. Šv. Augustinas sako, kad „šis yra didis mūsų džiaugsmas ir nėra jokio kito didesnio, kaip tik džiaugtis Dievo Trejybe, pagal kurios paveikslą

buvome sukurti“ (*Apie Trejybę*, I, 18). Kaip rašoma Šventajame Rašte, tie, kurie stengiasi savo mintimis ir darbais gyventi, kaip nurodė Dievas, „yra lyg medis, pasodintas prie tekančio vandens, duodantis vaisių laikui atėjus, tas, kurio lapai nevysta“ (Ps 1,3). Visi žemėje nuveikti darbai – kad ir kokie menki jie atrodytų žmogiškajai akiai – nuolatos sekant Dievu viename ir trijuose Asmenyse, galutiniu mūsų gyvenimo tikslu, įgyja didžią vertę. Viešpačiui rūpi visa, kas mūsų, Jis mus lydi su begaline Meile ir Gailestingumu.

Šį krikščioniško tikėjimo aspektą labai dažnai minėdavo ir Šv. Chosemarija, ypač paskutiniais savo žemiškojo gyvenimo metais. Pvz., 1972 m. jis sakė: „Jei mes gyvename pašvenčiamojoje malonėje, mūsų sielose yra Šventoji Dvasia, kuri visiems mūsų poelgiams suteikia atgamtiškumo. Kartu su Šventąja Dvasia, jose slypi ir Tėvas su Sūnumi:

Švenčiausioji Trejybė, vienas Dievas. Esame Trejybės šventovė, todėl galime paprastai kalbėtis su Dievu nieko neslėpdami, patys save įvertindami, pamindami patys save, kaip kubiluose mindomos vynuogės, nes esame niekas. Iš savo sielos gelmių Jam pasakojame, kas mums yra: prašom, garbinam, atsitaisom už savo kaltes, mylim“ (*Užrašai iš pamokslo žodžiu, 1972/10/12*).

Ateinančiomis dienomis būkime nuoširdžiai ir karštai atsidavę Švenčiausiajai Trejybei. Taip pasiruošime paragauti sultingų kitų šio mėnesio liturginių iškilnių vaisių: Kristaus Kūno ir Švenčiausiosios Jėzaus Širdies. Augti pamaldume Eucharistijai reiškia leistis gilyn į Švenčiausiosios Trejybės paslaptį, nes – kaip savo apaštališkajame paraginime mums neseniai priminė Popiežius – „pirmasis eucharistinio tikėjimo dėmuo yra pats Dievo slėpinys,

trejybinė meilė (...). Jėzus Eucharistijoje dovanoja ne „kažką“, bet save patį; Jis aukoja savo kūną ir išlieja savo kraują. Taip jis dovanoja visą savo egzistenciją, atskleisdamas pirmąją šios dieviškos meilės versmę“ (Benediktas XVI, *Sacramentum caritatis*, 2007/02/22, nr. 7).

Kaip kasdien stebėdavosi šv. Chosemarija Mišių tekstuose apmąstydamas Dievo Trejybės buvimą ir veikimą! Viename savo pamoksle jis mums sakė, kad „ši trejybinė meilės žmonėms srovė didingai įsiamžina Eucharistijoje (...). Visa Trejybė dalyvauja šventojoje altoriaus aukoje“ (*Kristus eina pro šalį*, nr. 85). Mėgo apsistoti ties Didžiojo Nepažįstamojo veikimu, vildamasis, kad krikščionims jis toks nebebus. Visus ragino labiau ir dažniau kreiptis į kiekvieną Dieviškąjį Asmenį, juos išskiriant, bet neatskiriant, nes „visa Trejybė yra

Altoriaus aukoje. Tėvo valia per Šventąją Dvasią Sūnus dėl mūsų pasiaukoja mus atpirkdamas. Išmokime garbinti Švenčiausiąją Trejybę, vieną Dievą trijuose asmenyse“ (*Ten pat*, nr. 86).

Benediktas XVI mus uoliai ragina „įsisąmoninti esminį vaidmenį, tenkantį Šventajai Dvasiai (...) gilinantis į dieviškuosius slėpinius“ (*Sacramentum caritatis*, 2007/02/22, nr. 12). Šventasis Tėvas patikslina, kad „prie dvasinio tikinčiųjų gyvenimo gali daug prisidėti geresnis Eucharistijos maldos išmanymas: kartu su Kristaus per Paskutinę vakarienę išstartais žodžiais joje pateikiama epiklezė, kuria Tėvo prašoma atsiųsti Šventąją Dvasią, kad duona ir vynas taptų Jėzaus Kristaus kūnu ir krauju, o visa bendruomenė vis labiau virstų Kristaus Kūnu. Dvasia, kurios celebrantas meldžia ant altoriaus padėtiems duonai ir vynui, yra ta

pati, kuri suvienija tikinčiuosius „į vieną kūną“, padarydama juos Tėvui patinkančia dvasine auka“ (*Ten pat*, nr. 13).

Kaip galime priimti šią dieviškąją Gyvybę, kuri per Šventas Mišias iš dangaus nusileidžia į žemę ir įeina į kiekvieną iš mūsų per Šv. Komuniją? Ruošdamiesi priimti Viešpatį kiek galima geriau ir rūpestingai po Mišių sukalbėdami padėkos maldą.

Galvokite, kad per tas kelias minutes, per kurias mummyse su Sakramentu atsiduria Jėzus Kristus, įvyksta nepaprastai glaudus Kūrėjo ir jo kūrinio susivienijimas. Šventosios Dvasios dėka šis susivienijimas tęsiasi visą dieną. Ar atsiklaupi nuolankiai garbindamas Dievą? Ar iš tavo sielos kyla tikėjimas, viltis ir meilė? Prašykime kaip Dizmas, gerasis vagis, kad Jėzus mus prisimintų ir kad Jį nuolat prisimintume mes. Eucharistija – tai begalinio Dievo gailestingumo

apraiška; Jis ne tik mūsų neatstumia, bet mums atsiduodamas per ostiją sutapatina su Savimi: trokškime tuo gyventi.

„Kai priimate šv. Komuniją ir širdyje dėkojate Dievui, – mokė šv.

Chosemarija, – žinokite, kad priėmėte Švenčiausiąjį Jėzaus Žmogiškumą – Jo Kūną, Kraują, Sielą – ir Jo Dieviškumą; o su Jėzumi Kristumi – ir visą Trejybę, nes Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia neatskiriami. Galvokite, kad išnykus sakramento pavidalui, iš jo išnyksta ir Kristaus buvimas sakramentiniu būdu, bet mūsų sielose ir kūnuose, kurie yra šventovė, lieka Dievas Šventoji Dvasia (plg. 1 Kor 3, 16).

Tai štai: Dievas ne tik praeina, bet pasilieka mumyse. Tai yra jis gyvena mūsų sielose, kai esame pašvenčiamojoje malonėje, ir mūsų veiksmams suteikia antgamtišką prasmę tol, kol Jo iš ten neišvejame

nusidėdami. Dievas slypi ir jumyse, ir manyje, kiekviename“ (*Užrašai iš pamokslo žodžiu*, 1971/12/08).

Šie mūsų Tėvo patarimai mums padeda pasirengti jo šventei šio mėnesio 26 d. Prašykime jo, kad kiekvienai ir kiekvienam iš mūsų padėtų žengti ryžtingą dvasinio gyvenimo žingsnį ir pažinti, garbinti ir mylėti Trejybę žemėje, kad vėliau galėtume džiaugtis Dievu visą amžinybę.

Be to, kaip žinote, šio mėnesio 14 d. su Dievo padėjimu man sukaks septyniasdešimt penkeri. Pati geriausia jūsų dovana man bus karštesnė malda. Prašykite Viešpaties man atleisti už tuos kartus, kai Jam nesuteikiau tiek meilės, kiek Jis laukė, ir toliau man dovanoti savo malonę, kad dar labiau garbinčiau Dievą Tėvą, Dievą Sūnų, Dievą Šventąją Dvasią ir šventąją Mariją, mūsų Motiną.

Kaip džiaugiausi praeitą savaitę, kai į kunigus buvo išventinti trisdešimt aštuoni Prelatūros diakonai. Dabar juos turime dar labiau paremti, kad būtų šventi Jėzaus Kristaus kunigai. Prisiminiau tris pirmuosius Opus Dei kunigus, kurių paprašiau, kad mes – visos ir visi – taip, kaip jie, brandintume savo kunigiškąją sielą; tai yra labiau bendrautume su Mokytoju, uoliau rūpintumės sielomis ir nepasiduodami ugdytume atkaklumą (plg. *Kelias*, nr. 934).

Ir toliau melskitės už mano intencijas, už Bažnyčią ir Romos Bažnyčios Pontifiką, už kunigų ir visų tikinčiųjų šventumą ir Bažnyčios plitimą visame pasaulyje.

Su meile jus laimina

Jūsų tėvas + Javier

Roma, 2007 m. birželio 1 d.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-ujubirzelis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-ujubirzelis/) (2025-04-04)